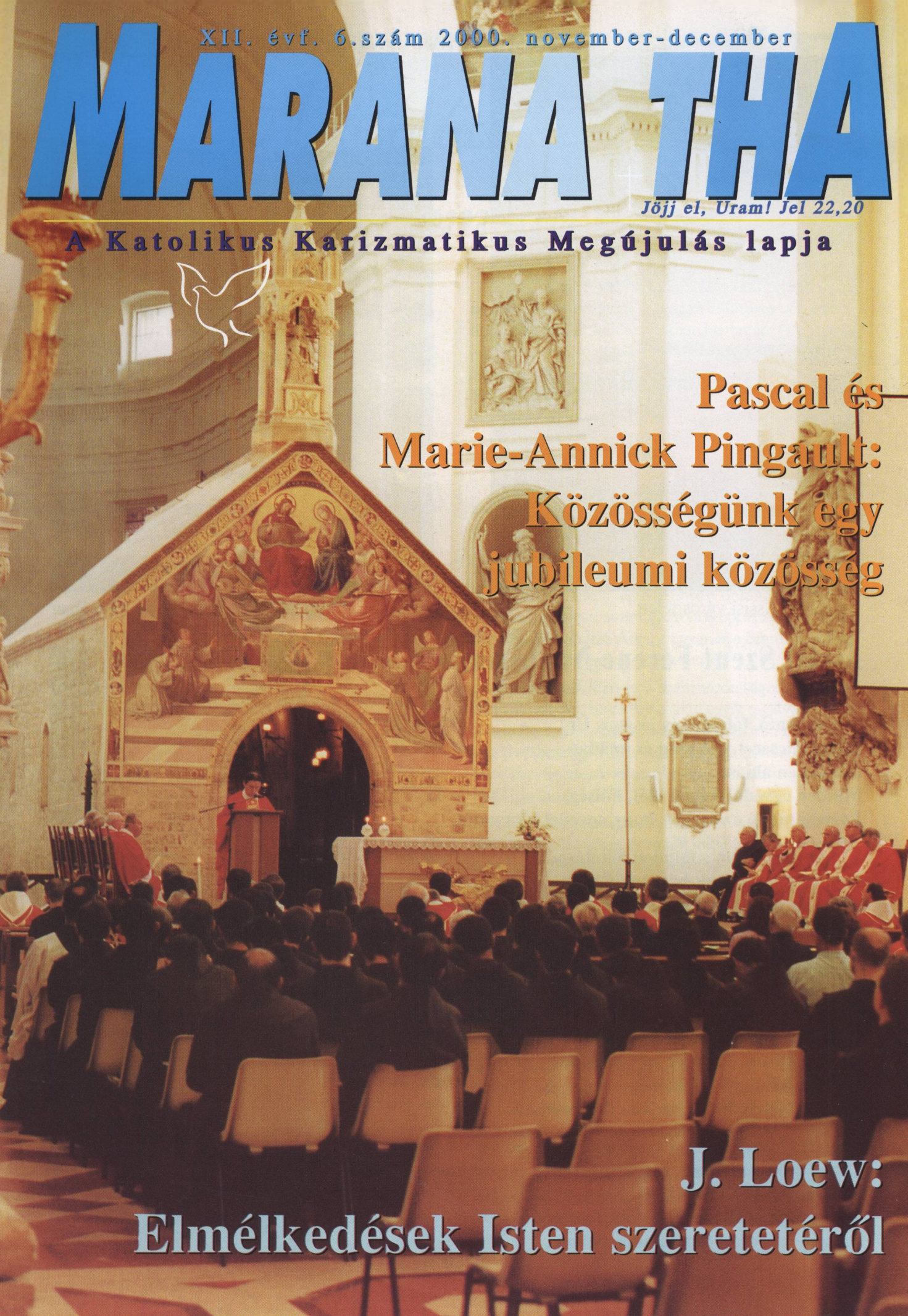
XII. évf. 6.szám 2000. november-december

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Pascal és Marie-Annick Pingault: Közösségünk egy jubileumi közösség

J. Loew: Elmélkedések Isten szeretetéről

Az égbolt Assisi város felett

Lépcsősor Gubbioban

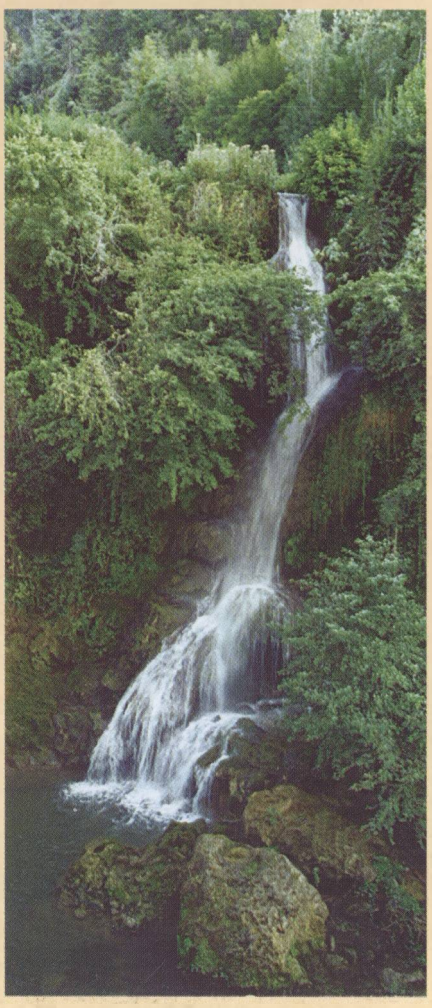
Assisi Szent Ferenc Naphimnusza

Mindenható, fölséges és jóságos Úr,
Tied a dicséret, dicsőség és imádás
és minden áldás,
Minden egyedül Téged illet, Fölség,
És nem méltó az ember, hogy nevedet kimondja.

Áldott légy Uram s minden alkotásod,
Legfőképpen urunk-bátyánk a nap,
Aki a nappalt adja és aki ránk deríti a Te világosságodat!
És szép ő és sugárzó, nagy ragyogással ékes:
A Te képed, Fölséges

Áldjon, Uram, Téged hold nénénk és minden csillaga
az égnek!
Őket az égen alkotta kezed fényesnek, drága szépnek!
Áldjon, Uram, Tégedet szél öcsénk,
Levegő, felhő, jó és rút idő,
Kik által élteted minden Te alkotásod.

Áldjon, Uram, Tégedet víz húgunk,
Oly nagyon hasznos ő, oly drága, tiszta és alázatos!
Áldjon, Uram, tűz bátyánk,
Vele gyújtasz világot éjszakán.
És szép ő és erős, hatalmas és vidám.

A család, mint a Szentháromság ikonja

III/2. rész

4.
A Szentháromság mintájára felépülő családi életet nemcsak az egyes szentháromsági személyek felől szemlélhetjük, hanem a szentháromságos relációk[1] felől is

a. A „perichoresis"[2]

Alapvető fogalom ez a Szentháromság teológiájában. Azt jelenti, hogy a személyek áthatják egymást, egyiknek a másikban való kölcsönös jelenléte ez, amely a legmélyebb közösséget teszi lehetővé az identitások tiszteletben tartásával. Ez egyike az isteni Szentháromságon belüli élet „törvényeinek", következőleg az emberi közösségekben, így a családban megnyílt szentháromságos dinamikának is. Aki nem fogja ezt fel, nehezen fogja megsejteni, mit jelent a „szentháromságosság". A családban megélt közösségi tapasztalat segíti annak megsejtését, hogy mit is jelent: a személyek kölcsönös egymásban léte, hogy a szentháromságos hit mennyire tele van gyakorlatra való utalásokkal. Családjaink mennél inkább a Szentháromság módján élnek, annál inkább tudják befogadni ennek a titoknak az igazságát, kimondhatatlan nagyságát.

Ha házasságaink, családjaink nem élik a szentháromságos életstílust, hitünk kétféle módon torzulhat:

- az egyik: vagy tagadni fogjuk a Szentháromságot, s azt mondjuk, hogy az csak az ókori kultúrának egy elméleti spekulációja,
- a másik: elfogadjuk ugyan, mint a hit alapvető igazságát, de anélkül, hogy megértenénk, milyen jelentős köze van ennek a közöttünk lévő személyes kapcsolatokban: a férj és feleség, a szülő és gyermek viszonyulásában.

Mit jelent tehát „perichoretikusan" élni két vagy több embernek? Amint mindenkiben megvan a képesség, hogy azonosuljon önmagával, megvan az a kölcsönös képesség is, hogy „belehatoljon" a másik bensejébe, hogy „élje a másikat", hogy azonosuljon vele, hogy – bizonyos értelemben – a másik legyen.

Ez a reláció, amely tökéletesen a szentháromságos személyek között létezik: egység a különbözőségekben, az egyik „bentlakása" a másikban keveredés és megosztottság nélkül, fölébe kerülés és felszívódás nélkül. Így házasságban, családban élni jelenti: készek vagyunk kölcsönösen egymásban élni. De ez nem csak egy házasságon, családon belüli feladatunk, hanem házasságok és családok közötti, sőt családcsoportok, mozgalmak, egyházközségek, egyházmegyék közötti feladat is.

A szentháromságos dinamika elvezet bennünket arra, hogy mindent közösen tegyünk. Fontos azonban megjegyezni, hogy a szentháromságos szeretetben nem úgy adja magát az ember, hogy „megtartson" magának valamit, mégis megtapasztalhatjuk, hogy a személyiség éppen azáltal lesz a legteljesebben önmaga, ha teljességgel adja magát, amint az Atya is éppenséggel a mindent átadásban lesz Atya, s ugyanez a Szentháromság minden személyéről is elmondható.

Amely családban ez a szentháromságos dinamika megvalósul, ott, ha csak a család egyik tagjával sikerül is beszélgetnünk, mégis az a benyomásunk, hogy mindenkivel beszélgettünk, s ez fordítva is igaz: ha mindenkivel beszélgettünk is, az a benyomásunk, hogy eggyel beszélgettünk.

A szentháromságos dinamikában egyszerre valósítjuk meg a közösséget és minél inkább mélyül a család egysége, annál inkább megtörténik a személlyé válás. Heribert Mühlen szerint: *„A Szentháromságban az isteni személyek közössége olyan nagy, aminél nem lehet nagyobbat elképzelni, míg az egység olyan intenzív, amelynél nem lehet intenzívebbet elgondolni."* Vagyis a Szentháromságot tükröző családban létrejön a szimultán, az egyidejű személlyé válás és a szocializáció. Minél autentikusabb a családi közösség, annál jobban növekszik a személy és viszont.

A három isteni személy ösztönzés minden emberi személy számára: az emberi személy arra hivatott, hogy minden egoista mechanizmust felülmúljon és megélje a közösségre szóló hivatást. A család akkor tükrözi a Szentháromságot, amikor egyes tagjaira figyelve születik meg annak kommuniója. A Szentháromságot tükröző család tagjainak mindenük közös, ugyanakkor mindent megosztanak, kivéve személyes jellemvonása-

1 Viszonyulás.
2 Áthatás.

ikat. Az ember azért képes megélni a szentháromságos dinamikát, mert Isten képére teremtett lény.

b. A házasság háromságos közösség

Születésünktől fogva folytonosan tapasztaljuk, hogy marcangolóan üres és értelmetlen minden, ha magunkra maradunk. Ez a magányosságérzés felszínre hoz bennünk egy rejtett hiányosságot: mi az Istennel való intim együttlétre vagyunk teremtve. Isten olyannak teremtett bennünket, hogy csak a szeretet, a Vele való bensőséges együttélés ad értelmet az életünknek, identitást a személyiségnek. Ő, aki maga a szeretet, azt akarja, hogy részt vegyünk az Atya, a Fiú és a Szentlélek túláradó szeretetében, hogy folyamatosan a Szentháromság családi közösségében éljünk és ebben a vég nélküli szeretetben valósítsuk meg saját identitásunkat, ebben ismerjük fel létünk örök értelmét. A három isteni személlyel való intimitásunk, bensőséges szeretetünk, azaz a megszentelő kegyelem, képessé tesz minket arra, hogy egymást is bensőségesebben szeressük. Ez gyógyítja meg mindenkorra magányosságunkat.

Ha meg akarjuk érteni, hogy miben különbözünk az állatoktól, meg kell értenünk Istent, aki minket a saját képére és hasonlatosságára teremtett és megadta a lehetőséget, hogy részt vegyünk ennek a három tagú szerető, önfeláldozó családnak az életében.

Istenről csak úgy lehet beszélni, mint közösségről, mint családról, amelyben az isteni személyek állandóan egymásnak adják magukat örök szeretetben élve.

Isten szeretetkapcsolata nem egyirányú, mint ahogy a mi szeretetkapcsolatunk sem, hanem körkörös, folyton megújuló, adó és elfogadó. Az Atya ebben a szeretetben válik öröktől fogva Atyává, amikor maradéktalanul átadja önmagát ajándékul a Fiúnak, aki viszont ezen ajándék elfogadása által válik Fiúvá, miközben maradéktalanul átadja magát az Atyának, hogy töltse be őt. A Szentlélek a rejtett, átadó szeretet, aki az Atyát és a Fiút egyesíti, hogy ne én és te, hanem mi legyenek örökké, családi közösség, három különböző, megismételhetetlen, szerető személy egysége.

c. Bensőséges szeretetre vagyunk hivatva

Isten, aki a szeretet, aki az Ő képére és hasonlatosságára alkotott minket, nemcsak arra hív bennünket, hogy jótetteket vigyünk végbe (sokszor ez az igyekezet énközpontúságból, elismerés utáni vágyból fakad), hanem arra, hogy Istennel is, emberrel is bensőséges szeretetben éljünk. Ehhez szükséges, hogy készek legyünk lebontani korlátainkat. Bátorság kell ahhoz, hogy:

- merjük elveszíteni a szeretet uralmát önmagunk, Isten és embertársunk felett,
- merjünk minden fenntartás nélkül közeledni egymáshoz és a szentháromságos Istenhez.

d. Magányosság vagy megosztott én

Olyan egyedi és önálló lényként jöttünk a világra, aki véges, nem tökéletes, nem befejezett. Korlátoltak vagyunk térben és időben. Korlátaink magányhoz vezetnek. Magányunk, hol érezzük, hol nem, de elkerülhetetlenül kíséri életünket. Ugyanakkor megvan a képességünk, hogy kigyógyuljunk magányunkból: megoszthatjuk életünket embertársainkkal:

Emlékezetünkkel részt vehetünk régi vagy távollévők életében. Amikor megosztjuk életünket másokkal, akkor legyőzzük magányunkat, megszűnünk elszigetelt lény lenni.

A személyek – valami titokzatos módon – egymással igen bensőséges kapcsolatra tudnak lépni: fizikailag nem egyesülnek, de az énjüket megosztják, miközben saját azonosságuk nem csorbul. Kettőből egy lesz, de változatlanul ketten vannak. A bensőséges egység lelki valóság, a kölcsönös megértés és szeretet állapota.

N.B.: Amit megeszünk, az is eggyé lesz velünk, de annak elvész az önállósága. Akit szívünkbe zárunk, megtartja saját létét, önazonosságát. Bennem is él, az enyém lett, egyesült velem, hozzám tartozik, gazdagodtam vele, örömöm telik benne, ismerem, erőt ad nekem az ő énje, akkor is, ha távol van tőlem. Ugyanakkor azzal, hogy megosztja velünk énjét, nem hogy valamivel kevesebbé lenne, sőt inkább megkétszereződik.

e. Háromságos lelkiség

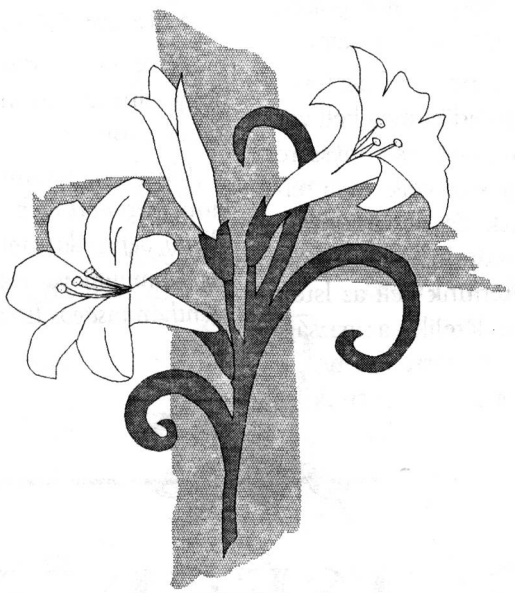
A teljes élet egyszerre jelent bensőséges szeretetegységet Istennel és az emberekkel Jézus Krisztus által az Egyházban. Ez a szeretetegység a mi alapbeállítottságunk. A három isteni személlyel való bensőséges kapcsolat és részesedés nélkül, valamint egymás kölcsönös vállalása nélkül, nem vagyunk teljes értékű emberek. Az Istennel és egymással való bensőséges kapcsolat szükségessége a valakihez tartozás vágyából fakad, amely a személyek közötti bensőséges érintkezésre hív. Erre a belső egységre vagyunk teremtve. Ez az intimitás az alapja a keresztény lelkiségnek és ebben gyökerezik a házassági lelkiség is.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek csupán azért szeretnek bennünket, mert létezünk, s így szeretnek bennünket, ahogy vagyunk. De ezt megérteni csak az tudja, aki megtapasztalta. Isten bensőséges szeretetét csak az emberek egymás iránti szeretete tudja hihetővé tenni.

Hamis képe van annak Istenről, aki azt hiszi, hogy a szeretetet ki kell érdemelnie. Az ilyen ember az Istent úgy képzeli el, mint valami nagyhatalmat, hatóságot. A megváltásban csak a gonosztól való szabadulást látja és szem elől téveszti a lényeget: Isten szeretetkapcsolata az élet bensőséges megosztására hív minket.

N.B.: Isten bensőséges szeretetét csak az emberek egymás iránti szeretete tudja hihetővé tenni.

f. Szemlélődés a házasságban

Amikor egy házaspár szeretetben él egymással, akkor Istenben élnek és Isten őbennük (Jn 4,1). A keresztény házasok ezért hiszik, hogy Isten, aki bennük él és akiben élnek, szüntelen szeretetforrás számukra, és ez a szeretet egyre mélyebb egységbe olvasztja őket, kölcsönösen úgy tapasztalják meg Istent, mint egységük és boldogságuk végső forrását. Ezáltal, miközben mélyül egymással való egységük, életük egyre inkább az Istennel való bensőséges szeretetbe megy át. Tudatosodik bennük a vágy az elmélyült imára, sőt az ima egyre inkább az Istenre való hallgatás lesz, egyre teljesebb önátadásban keresve az Ő akaratát és a hétköznapok sodrában is egyre inkább ugyanaz a hit, remény, szeretet fogja mozgatni őket az imában.

g. Az emberi szeretet maga is háromságos

A házasság szentségében két ember szeretete egyetlen lánggá válik, s a Szentháromság benső életének mintája szerint arra készteti a házaspárt, hogy szeretetük harmóniájában és közösségében létre hívjanak egy harmadik személyt. Ahol van én-te kapcsolat, ott mindig létrejöhet az a közösség, amelynek már nem én meg te az alanya, hanem a mi, ahogy az Atya és a Fiú kölcsönös önátadása létrehozza a szeretet Lelkét.

Ezért a házastársi szeretet mindig nyitott egy harmadik személy felé, aki az ő kölcsönös szeretetükből fakad. A gyermek a hitvesi szeretet megtestesítője, a szülők szeretetegységének konkrét kifejezője.

Ez a harmadik felé való nyitottság arra is készteti a házasokat, hogy egységüket kivetítsék a többi emberre is, akikkel az élet különböző szituációiban találkoznak. Ha nem lehet gyermekük, akkor fogadott gyermekekre fordítják energiáikat, vagy más módon igyekeznek elősegíteni mások boldogságát és kiteljesülését. Az őszinte, önfeláldozó emberi szeretet így háromságos közösséget épít.

h. Egység és többség

Mi hisszük, hogy az egy Isten három személyben él. Ez a három személy a szeretet tökéletes egységében találja meg örömét. Azért is osztja meg létét és életét másokkal, hogy sokan legyenek és szeretetben egyek legyenek. A sok létezőből és sok emberi személyből álló világ végső célja nem az, hogy minden különbözőség eltűnjön, hanem hogy örök szeretetközösségben részesedjen Isten életében és örömében.

Ha hisszük, hogy az Isten „egy, de nem magányos", akkor megértjük, hogy a teremtő Isten szándéka az, hogy legyenek sokan és legyenek sokan eggyé. A sokak eggyé válása végighúzódik a mindenségen. Ahogy a Szentháromságban nem magasabbrendű az egység, mint a többség és nem magasabbrendű a többség, mint az egység, úgy az egészséges családban is együtt kell növekednie az egyénnek és a közösségnek.

i. Csak a szeretet számít

A mások iránti szeretet Jézus szerint a főparancs és az Ő új parancsa. Pál hozzáteszi: hogyha szeretetem nincs, semmi sem vagyok. Ez nem valami önkényes isteni határozat révén van így, hanem Isten létéből következik. A Szentháromság léte mutatja, hogy a lét teljessége az önátadó szeretet. Az él igazán örökké, aki szeret. Az ember másokra irányuló, önátadó lény, aki a maga nagylelkű önátadása által valósítja meg önmagát.

j. Isten gyenge ebben a világban

Isten nem hatalmat fitogtató egyeduralkodó. Nem „vág oda", ahogy mi gyakran elvárnánk Tőle. Isten működése halk és csendes, ahogy Bonhoeffer írja: *„Isten gyenge ebben a világban és csak a gyenge Isten tud bennünket üdvözíteni."* Azért van ez így, mert az önzetlen szeretet az egyetlen örök valóság. Ha Isten állandóan hatalmát érvényesítené, akkor a hatalmasok csatlakoznának hozzá. A szeretetnek ez az ára, hogy legyen

ebben a világban szabadság, mert szeretni csak szabadságban lehet.

k. A keresztény házasok feladata nem Isten országának létrehozása, hanem annak megjelenítése

A történelem mutatja, hogy azok, akik a földön erőszakkal meg akarták valósítani a paradicsomot, poklot teremtettek. Nincs ez másként a házasságban sem.

Még a jóhiszemű keresztények is néha abba a tévedésbe esnek, hogy nekik már itt a földön meg kell valósítaniuk Isten országát. Ezért a cselekvés kényszere alatt élnek s amikor nem sikerülnek terveik, nem teljesülnek reményeik, elkeseredne és abbahagynak minden próbálkozást. Ha viszont tudjuk, hogy a Szentlélek segítségével csak megjelenítenünk kell az Isten országát, vagyis – amennyiben tőlünk telik – az igazság, a szeretet és a szabadság szigetét kell létrehoznunk e világon, akkor békében és eredményesen lehetünk Isten munkatársai. Meg kell tennünk, amit tehetünk és a többit Istenre kell bíznunk.

A szentségi házasságban egy férfi és egy nő megkapja azt az ajándékot, hogy

- úgy tudjanak szeretni, ahogy Isten szeret,
- a Szentháromság szeretete működhessen bennük,
- a Szentlélek megtölti őket gyönyörű reményekkel.

A szentségi házasságban élőknek alapvető hivatása, hogy szinkronban növekedjenek a Szentháromság és az embertárs iránti szeretetben.

Greshake szerint: *„Azért élünk a földön, hogy a nekünk megadott időben kommuniós (közösségi, közösséget alkotó, befogadó) emberek legyünk, közreműködjünk a világ kommunióvá válásában és örökre részt vegyünk a szentháromságos Isten kommuniós életében."*

Bíró László
püspök

SÖTÉTSÉGBŐL A VILÁGOSSÁGRA

Hosszú és rögös út vezetett a megtérésemhez.

Egy vallását nem gyakorló, bár jószándékú és jóra való családba születtem a 60-as években. Az akkori idők által kijelölt úton jártam: előbb kisdobos, majd úttörő lettem. Cserkészetnek, hittannak hírét sem hallottam, így nem is hiányzott az életemből. Egyedül a nagyanyám jegyezte meg időnként, amikor ideje közeledett, hogy konfirmálnom kellene – ugyanis eredetileg reformátusként lettem megkeresztelve. De mivel teljesen idegen és ismeretlen világ volt, amerre terelgetni igyekezett, és semmi kötődésem nem volt hozzá, hazugságnak és fölöslegesnek éreztem ebbe belemenni, s mindig elhárítottam erőtlen kísérleteit, míg végül egészen föl nem hagyott vele. Az úttörőséget viszont érdekesnek találtam, lelkesen vetettem bele magam sok mindenbe, amit a mozgalom kínált. A KISZ már nem nyűgözött le – kezdett kilógni a lóláb, vagyis kitűnni az ellentmondás a sok magasztos eszme és a való világ között. Közben felnőttem, Budapestre kerültem továbbtanulni és éltem a boldogság-kereső, felvilágosult, „felszabadult", lázadó és útkereső ifjú értelmiségi életét.

Jóval később, már megtérésem után, sokáig úgy emlékeztem vissza erre az időszakra, mint egy lényegében ártalmatlan, bár bűnökkel terhelt időre, amikor megtévesztett emberként kerestem, de sehogy sem találtam az utamat.

Nemrégiben kénytelen voltam felülbírálni ezt a megszépítő visszaemlékezést. Tizenéves korom óta összegyűlt könyveimet rendezgettem, sok olyan kiadványra, magazinra és könyvre leltem, ami hit nélküli, sőt hittagadó, marxista ideológiát közvetített, vagy nyíltan és kifejezetten ördögi, démoni gondolatokat terjesztett. (Például nem egy olyan Mozgó Világra bukkantam gyűjteményemben, ahol az ördög fajtáinak rajzos, ismeretterjesztő bemutatását nézhettem döbbenten.)

Vagyis rá kellett jönnöm, hogy korántsem volt olyan ártatlan ez a beteljesedést és révbe érést kereső időszakom. Ellenkezőleg: jócskán beleestem a sátán csapdájába. Teljesen belegabalyodtam érzelmekből és érzékiségből, lázadásból, tagadásból, önzésből és önsajnálatból, az értékek, a cél és az irány teljes hiányából,

lelki és szellemi vakságból, és folytonosan kudarcra ítélt kitörési kísérletekből szőtt hálójába. Foglyul ejtett és még csak nem is tudtam róla. Pusztán annyit érzékeltem, hogy valamiért nem érzem igazán jól magam a bőrömben.

Az egyetem befejezése után dolgozni kezdtem.

A transzcendens lét befogadása előtti megnyílás első meghatározó állomása egy indiai kiküldetés lett. Ez alatt a kiküldetés alatt belémhatolt és leterített a megérzés – azt hiszem, felismerésről nem beszélhetünk –, hogy a túlvilági lét, az égiekkel való kapcsolat, az az egész „istenséggel kapcsolatos mesebeszéd", amiről addig hallottam, ÉLŐ VALÓSÁG, létezik, mégis van, igaz.

Ez annyira hihetetlen, mégis kézzel fogható megtapasztalás lett számomra, hogy nem tudtam tovább kitérni a honnan vagyunk, miért vagyunk, kik vagyunk és mi végre élünk kérdésekre adandó válasz, az igazság keresése elől.

Megtalálásáig azért még eltelt néhány év. Közben begyűjtöttem egy csomó keleti irodalmat, szitár zenét hallgattam, ismerkedtem a tibeti, az ősi kínai, az azték, az afrikai törzsi kultúrákkal. A megértés és tudás vágyával fordultam a világ jelenségeinek parapszichológiai magyarázatai felé, a csodadoktorok, parafenomének, UFO-látók és halottidézők, a médiumok és egyéb csalók és hazudozók beszámolói felé.

Az igazságot kerestem, de teljesen rossz úton, még mindig a Rossz útján jártam.

Közben Isten már megpróbált elérni. Elém hozott volt barátokat, lakótársakat, akikkel ugyanazt a zavaros utat jártuk egyetemi éveinkben, de akik időközben rátaláltak az igaz útra és megtértek. Ők beszéltek nekem jelekről, Isten ujjlenyomatairól a teremtésben, elhívtak evangelizációs összejövetelekre, tanúságot tettek, és beszéltek megtisztult, örömmel és békével telt, megtalált életükről.

Meg akartam érteni őket, de még mindig nem értettem. Még túl nagy volt a szakadék, még nem volt híd az én világom és az ő világuk, az igaz valóság világa között.

Még hiányzott egy újabb kilátástalannak és megoldhatatlannak tűnő helyzet az életemben. Még hiányzott egy Istennek odaadott életet élő házaspár sok imája, könyörgése, és komoly testi betegséget is elfogadó áldozatvállalása. Segítettek ahhoz, hogy amikor újra válságba jutott az életem és úgy éreztem, hogy egy mély, sötét verembe estem, végre fölfelé tekintsek és hívjam, keressem a még nem hitt Isten segítségét.

De Neki, a világ Urának, az eltévedtek hű Pásztorának, az Egyetlen Úrnak ennyi is elég volt ahhoz, hogy hozzám siessen, hogy lehajoljon, tenyerébe fogjon és magához emeljen. Elég volt egy őszinte sóhaj, hogy megbocsássa végtelen tévelygéseimet, elárasszon kegyelmével, és elkezdje újjá formálni, újjá építeni romokban heverő életemet.

Ez 13 évvel ezelőtt történt.

És Jézus Krisztus már 2000 évvel ezelőtt tudta, hogy nekem egy napon igen nagy szükségem lesz arra, hogy legyen valaki, aki már kifizette értem a váltságdíjat. Ő már akkor értette az Atya tervét, hogy miért kell vállalnia a kereszthalált. Ő már akkor tudta, hogy vállalnia kell küldetését: a megtestesülést, a keresztre feszítést, majd a feltámadást – mert ha nem teszi, nem lesz híd a két világ között: az én bűnös világom és az Ő igaz világa között. Ha nem teszi meg az Atya akaratát, én örökre rab maradok a sötétség és bűn országában, és soha nem ismerem meg a boldog, a révbe ért, az örömmel és békével teli, a beteljesedés felé haladó életet, a szentek életét – ahogy Szent Pál írja az efezusi levél második fejezetében:

Isten *„titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben éltetek egykor ennek a világnak szokása szerint, a levegőben uralkodó fejedelemnek engedelmeskedve, annak a léleknek, amely most a hitetlenség fiaiban működik.*

Egykor mi is mindnyájan ezek között éltünk, mikor követtük testünk vágyait, és teljesítettük a test és az érzékek kívánságait.

Természetünknél fogva a harag fiai voltunk...

De Isten, aki gazdag az irgalmasságban... noha bűneink miatt halottak voltunk, Krisztussal együtt életre keltett..., Vele együtt feltámasztott, és az égiek közé helyezett el Jézus Krisztus által.

...

Mert kegyelemből üdvözültetek a hit által. Ez nem tőletek van, hanem Isten ajándéka...

Így tehát most már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem a szentek polgártársai és Isten házanépe, az apostolok és próféták alapjára rakott épület, melynek szegletköve maga Krisztus Jézus.

...

Ti is benne épültök egybe Isten lakóhelyévé a Lélekben."

Dicsőség és hála Istennek mindörökké. Hála életem megváltásáért, a megtérés ajándékáért.

Bíró Zsuzsa

Közösségünk egy jubileumi közösség

Pascal és Marie-Annick Pingault, az Élet Kenyere Közösséget alapító házaspár írása a 2000. jubileumi év, valamint a Közösség fennállásának 25 éves évfordulója alkalmából

Mindnyájatoknak a Kegyelem és az Irgalom bőségét kívánjuk e szép jubileumi év során! Nyíljanak meg szíveink, Isten VÉGTELEN SZERETETÉRE nyíljanak meg!

Az Ószövetségben a Teremtés Könyve elmeséli a világ teremtését. Isten dolgozik, ez van az első napon, a második napon, ...aztán a hetedik napon megpihen, időt szán művének megszemlélésére. „És látta, hogy ez jó." Egész héten dolgozunk: hétfőn, kedden, ...aztán van a zsidóknak a szombat, a kereszténynek a vasárnap, a Feltámadás napja, a teljesség napja, mint egy ráadásként kapott nap, amikor pihenünk, imádkozunk, időt szánunk arra, hogy meglássuk, hogy ez jó.

Már a kezdeteknél Isten azt kérte népétől, hogy *a hetedik nap a dicséret és a pihenés napja legyen, az adósságok elengedésével.* Minden hetedik évben a Szombat megtartásának szokásához tartozik a *rabszolgák felszabadítása*, minden ötvenedik (hétszer hetedik) évben pedig jubileumi évet hirdetnek, egyenesbe hozva anyagi szempontból a nép és a családok életét: a *földek újraelosztása*, az adósságok elengedése és a rabszolgák felszabadítása révén. Milyen magasztos sugalmazás a Szentlélek részéről, felszabadítani az embereket: mindent eltörölni, nulláról indulni, hogy ne nyomorítsuk meg a következő nemzedéket, hogy az apák hibái ne terheljék a fiakat.

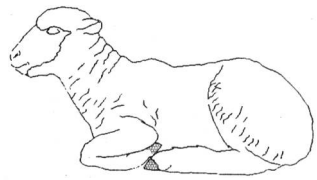
A történelemben nem adtunk Istennek lehetőséget arra, hogy megmutassa nekünk szeretetének teljességét, mert sosem tettük meg azt, amit Ő kért.

Föl kell ismernünk, hogy nem vagyunk tulajdonosai a teremtésnek és saját életünknek sem, és hogy mindez Istené, aki el fog jönni. Kaptuk és továbbadjuk...

Közösségünk 25 éves

Az 1975-ös jubileumi év alkalmából VI. Pál pápa a következő felhívással fordult az emberekhez:

„Ha majd mindenki engedi saját életébe belépni embertársait, javait megosztja övelük és nem csak a fölöslegéből ad, akkor el fog hárulni az a számos akadály, amely a Kiengesztelődés ellen hat, és így meg fog valósulni a Megújulás, a valódi önmegtagadásnak köszönhetően."

Közösségünk ennek az 1975-ös jubileumi évnek a végén született meg! Szinte azt lehetne mondani, hogy belepottyant ebbe, amikor még kicsi volt. De *nem emiatt* vagyunk jubileumi közösség.

Hanem ez mindenekelőtt annak az *alapító Igének* köszönhető, amelyet a *Lukács 4*-ből kaptunk egy december 31-i napon, és amely meghatározta, hogy mire kapjuk küldetésünket:

„Az Úr Lelke van rajtam, mert az Úr fölkent engem. Arra küldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, szabadulást hirdessek a foglyoknak, a vakoknak pedig, hogy látni fognak, elvigyem a szabadulást az elnyomottaknak, a kegyelem esztendejét hirdessem, az Úr akarata szerint."

Mi, az Élet Kenyere Közösség, egy *jubileumi közösség* vagyunk: semmit sem birtokolunk és a szegény szabadulást talál és helyet talál magának a népünk körében.

Bizonyosan egy *arra rendelt laboratórium* vagyunk, hogy eljussanak új dolgok az egyházba és a társadalomba. De van ezen túlmutató tennivalónk is.

Mi azt a személyt hirdetjük és mutatjuk fel az Ostyában, aki ismeri a keresztény életút két aspektusát: a szenvedést és a dicsőséget. Az Irgalom idejét és az Eukarisztia országát éljük és hirdetjük.

„Örvendjetek, egek, ujjongjál, föld, hegyek, törjetek ki öröm-kiáltásokban, mert az Úr megvigasztalja népét, és megkegyelmez szegényeinek." (Iz 49,13)

Isten ránk bízta az Ő Fiának Testét, hogy vigasztaljuk vele az Ő népét.

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, mondja a ti Istenetek, szóljatok Jeruzsálem szívéhez, kiáltsátok neki, hogy vétke duplán is megfizettetett." (Iz 40,1-2)

Miért duplán?

Erre az a magyarázat, hogy nemcsak a mi bűneink bocsáttatnak meg, hanem – azon felül – a mi bűneink következményei is.

De abban is hiszünk – és hivatásunkhoz tartozik ennek hirdetése –, hogy a vétek azért is kétszeresen megfizettetett, mert megfizette Krisztus, **és megfizették a szegények**, és most már eleget fizettek!

„Egy hang kiált: készítsétek elő az Úr útját, egyenes utat vágjatok a kiszáradt földbe Istenünk számára. Minden mélyedés töltessék föl, minden domb és hegy süllyedjen le, a sziklaszirtek változzanak síksággá és a hegységek széles völgyekké. Akkor majd láthatóvá válik az Úr dicsősége, és mindenki föl fogja ismerni, hogy az Úr mondja ezt." (Iz 40,3-5)

Ez az az Ige, amit annak idején látomásban kapott Pascal, és akkor még nem értette meg, és úgy vett részt élete első szentségimádási óráján, hogy nem tudta, mi volt az. (Ld.: *Búzaszemek az élet kenyeréből* c. könyv)

A szolgáló szeretet az a lapát és csákány, amellyel mi utat tudunk nyitni az Úrnak, aki újra eljön:

- *A szolgáló szeretet egy tette bűnök sokaságát fedi le.*
- *Egy bűnös ember Istenhez vezetése bűnök sokaságát fedi le.* (Jak 5,20)

Ez az a mód, ahogyan részt vehetünk Isten munkájában. Ezt várja tőlünk és *nem más* áldozatot.

Most van itt az idő; az az esztendő, amikor Irgalmassága túlárad Igazságosságán.

Azt várja tőlünk, hogy a szegényeknek, az élet megsebzettjeinek alkalmat nyújtsunk arra, hogy Őeléje járuljanak és elfogadják Irgalmasságát.

Ez egy igazi kegyelem a mi Közösségünkben: bizonyos kockázatok és nehézségek ellenére is nagy örömünkre szolgál az, hogy vannak olyan szegények, akik megtalálják az Urat! És ilyenek százával vannak, a világ megannyi országában! Minden alkalommal föléled az, amit Pascal kapott első szentségimádási órája alkalmával: a *kezdeti kegyelem*, a *jubileumi kegyelem*. A szegény, az Istentől eltávolodott, a társadalomból kivetett közeledik a rejtező Jézushoz, csak leborul és létrejön a *Találkozás*: tudja, hogy Jézus ott van, és Ő működik benne.

És nekünk az Élet Kenyere Közösségben talán az a legtökéletesebb szeretet-cselekedetünk, ha szentségimádási helyeket hozunk létre, azért, hogy a szegények közvetlenül odajuthassanak az Eukarisztiához. Olyan helyeket, ahol *szemtől-szembe* lehet lenni Ővele, egészen közel, és ahol nem számonkérés történik, viszont ahova mindenki eljöhet...

„Csendben legyen ott mindenki az Úr előtt."
(Zak 2,17)

Ő ott van!... És az Ő csendje megszólal bennünk...

Ez a legtökéletesebb szeretet-cselekedet, mert *Istennek az a leghőbb óhaja, hogy a szegényeknek adja oda magát.* Gyakran akarnak sok mindent adni a szegényeknek, különösen hitoktatni őket, elmagyarázni nekik a dolgokat, de *nem vezetik őket oda közvetlenül az Eukarisztiához.* Ugyanakkor mennyi szegény és sérült ember jön mihozzánk, hogy vigasztalást találjon Őnála, magára találjon és visszanyerje az életörömöt az Ő jelenlétében! A szegények szíve nyitott Isten szeretetére, kész arra, hogy találkozzon Istenével, aki szintén szegényként van jelen, ott a kihelyezett Ostyában.

Amikor Isten Házában lakunk és megnyitjuk azt a szegények előtt, hogy jöjjenek Istenhez, akkor ez egy nagyon tiszta cselekedet: nem egy megtervezett ráhatás az emberekre, nem csoportdinamika... *az Úr színe előtt vagyunk, aki cselekszik, tanít, vigasztal és gyógyít...*

Ezt a meggyőződést akarjuk hinni és továbbadni:

Közvetlenül odamehetek Jézushoz,
közvetlen kapcsolatba léphetek vele,
elnyerhetem már most irgalmának
végtelenségét anélkül, hogy bármit
megérdemelnék vagy bármit megfizetnék,
különösen ebben a jubileumi évben!
Hinnem kell, bizony, Isten szeret engem...

A Szentlélek szívünkre helyezte azt, hogy Közösségben éljünk meg egy jubileumi évet!

És ha most elhatároztuk egy jubileumi év megtartását, akkor az tényleg azért van, mert *méginkább akarjuk követni Jézust!* Semmi kedvünk megállni...

Közösségünk szépen terjed: több, mint 60 helyen van jelen, 25-nél több országban, mind az öt kontinensen, a most folyamatban lévő legfrissebb ázsiai alapításokkal együtt (Fülöp-szigetek, India).

Jézus akarja, hogy *az öt kontinens legszegényebbjei imádják őt*: erről adott bizonyságot nekünk Almében, Kamerunban, az afrikai szavanna kellős közepén. Ez tény! Éppen a 2000. évben! És mi megtapasztaltuk, hogy Isten *megújítja erőnket*, mint a sasét, és hogy a patakpartra ültetett fa sohasem szárad ki. Hinni kell ebben! Egyszerűen csak azért határoztuk el a jubileumi év megtartását, hogy engedelmeskedjünk Istennek, aki ezt kérte. Kezdettől fogva valóban **meg akarjuk tapasztalni az Igét**:

- *azzal, hogy tizedet fizetünk és mindenünktől megválunk;*
- *azzal, hogy befogadjuk a szegényt;*
- *azzal, hogy a Gondviselésre hagyatkozunk...*

Pascal és Marie-Annick Pingault

Elmélkedések Isten szeretetéről

Boldogító élet Krisztus Misztikus Testében

Hisztek a szentek közösségében? Hisztek abban, hogy Krisztus az eget és a földet egyetlen testté akarja összekapcsolni?

Kell, hogy az a gondolat irányítson, hogy ezt a földet másnak akarjátok látni, mint amilyen, olyannak, ahol szeretik egymást, ahol Isten örömében mindenkivel osztozunk. (Nem az a helyes magatartás, hogy ezt a földet a menny utáni vágyból el akarjuk hagyni.)

„Menjetek, tanítsatok minden népet..." – azokat, akiket egyébként jajgatva el akarnátok hagyni...

Míg mi elvágyódunk a földről, addig Isten maga jön le közénk. *„Quo vadis?" „Az ég meglátogatta a földet..."* Egy gyors, röpke udvariassági látogatásra? Nem, örökre letelepedett. Az Isten jelenlétére jellemző kifejezés az evangéliumban: „manet" – „Ő marad".

Hol van az Atya? Az Ő mennyországában? Nem. Nálunk vett állandó lakhelyet. *„Aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni"* (Jn 14,23).

Hol van a Szentlélek Isten? *„Mindörökké veletek marad, mert bennetek marad"* (Jn 14,17).

Hol vannak Krisztusban elhunyt testvéreink? Közösségben, összeköttetésben velünk. Elhagyják mennyországukat, hogy jót tegyenek a földön. Ez természetes, hiszen hol legyenek, ha nem Krisztussal? Mit tegyenek, ha nem ugyanazt, amit Krisztus? Ha én ebben a tudatban dolgozom Isten művén, akkor ők az én munkatársaim.

Meghalni azt jelenti, jobb körülmények között folytatni Isten országának építését. Meghalni azt jelenti, hogy tehetetlenségünk és elégtelenségünk egy részétől megszabadulunk: azt jelenti, hogy mozgékonyak, élénkek és bevetésre egészen készek leszünk ugyanarra a munkára, amelyet testvéreink végeznek, akik még a földön vannak. Ez a szentek társasága: mind felfegyverkezve ugyanahhoz a munkához, Jézussal az élen, minden nap, az idők végezetéig.

A megváltás mindig a megtestesülés – Isten megjelenése által történik. Ez a megtestesülés állandóan ismétlődik. Krisztus a Corpus Mysticumban folytatja tevékeny életét, mondja Durwell. Megdicsőült embersége révén misztikus testének fejévé lett, de azzal az óhajjal, hogy magát szétossza és közölje, képes arra, hogy mindnyájunkat beolvasszon, akik nem tiltakozunk ellene.

Az Egyház nem más, mint Jézusnak ez a kiterjedt és közölt jelenléte itt a földön.

A mennyország számunkra nem más, mint Jézus jelenlétének hitéhez felküzdeni magunkat, azt felismerni, azzal barátságba lépni, elterjesztésén dolgozni. A hit az örök látásnak már a kezdete. A szeretet egyformán isteni erény, akár Istenre, akár emberre vonatkozik.

Itt van Krisztus parancsában az újszerű. Ha meg akarjátok tudni, hogy Krisztus tanításába igazán behatoltatok-e, akkor tegyétek fel egyszerűen a kérdést: melyik az új parancsolat? És miben áll újszerűsége?

Azok, akik magukat jól informáltaknak tartják, azt fogják válaszolni: szeressétek egymást.

De ez nem pontos válasz. Mert ez nem újság. Ez az előírás már az Ószövetségben is megvolt. Krisztus emlékeztet rá és az írástudók igazolják (Mt 22,36-40 és Lk 10,25-28) Krisztus tanításában az igazi újítást az jelenti, hogy ez a második parancs eggyé lett az elsővel. A megtestesülés óta a felebaráti szeretet teológiai erény lett.

Aki Istent szereti, felebarátját is szeretnie kell. Aki hivatkozik arra, hogy Istent szereti, akit nem lát, de felebarátját nem szereti, akit pedig lát, az hazug – olvassuk János evangéliumában. Isten iránti szeretetünknek mércéje felebarátunk iránti magatartásunk.

Testvéreinket igazán szeretni, jelenti Istent szeretni. Ezáltal kezdődik el az ég már itt a földön. A földnek mennyé kell válnia. *„Legyen meg a Te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is."*

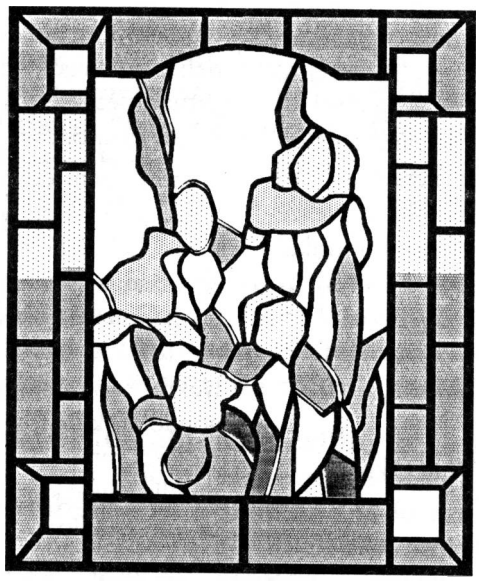
Ha ez még nem történt meg, úgy ez a mi hitetlenségünk, tompaságunk következménye. Ami az imának tárgya, nem az-e a reménye és hité is?

Dolgoznunk kell azon, hogy Isten akarata az égben és a földön egyaránt megtörténjen. Hogy – ahelyett, hogy erről a földről elmenekülnénk – megtaláljuk itt az eget.

Isten felfedezése embertársainkban és a világban

Szeretitek Istent az Ő mennyországában? A csillagos égre tekintetek, amikor Hozzá fordultok? Tekintsetek közelebbre! Hiszen itt van valahol egészen közel hozzátok. Talán éhezik, fázik, talán olyan beteg és gyenge, hogy már nincs ereje ahhoz, hogy a fejét felemelje. És hogyha olyankor nem törekedtek arra, hogy Őt felmelegítsétek, megvigasztaljátok, akkor úton vagytok ahhoz, hogy elveszítsétek Istent. Egészen szó szerint véve.

Isten emberré lett. Senki sem lehet biztos Istenhez való jó kapcsolatában, hacsak ez meg nem mutatkozik felebarátjához való jó viszonyában. Istenhez nem vagytok közelebb, mint szomszédotokhoz. Az utolsó ítéleten igazaknak és gonoszoknak hatalmas meglepetésben lesz részük. Egy pillanat alatt felismerik majd a megtestesülést. Igazak és bűnösök először jutnak tudatára annak, hogy Isten test szerinti szomszédjuk volt. Hogy az első és második parancs egy volt. Hogy az első parancs a másodikban valósult meg. Hogy az ég már a földön elkezdődött.

Ez a tudat természetesen sokkal kevésbé kényelmes. Istent aránylag könnyű szeretni. Azt hinni, hogy szeretjük Őt.

Ha azt mondjátok nekem, hogy „szeretem Istent", akkor tartózkodó maradok, vonakodlak benneteket szenteknek nevezni. Mert ez talán csak képzelődés, szent képzelődés. De ha azt mondjátok nekem, „szeretem szomszédaimat", akkor kezdelek benneteket értékelni: ez itt egy különleges valaki, gondolom. Talán valaki, akit Isten is kibír. Szeretem Istent az égben? Akkor nem szeretek mást, mint szellemem egy elképzelését. Csak az, aki a szentostyával összes embertársát magához vette, csak az táplálkozott igazán Krisztus testével, az nyer az égbe polgárjogot.

Áldozás – „communio" – „közösség"-gel. A szentmisén fogadjuk el szomszédainkat, mint majdani társainkat a mennyországban, mindazok ellenére, amit ellenünk elkövettek. (Csak ez extázisaink valódiságának garanciája.) Hálaadáskor ne rejtsük arcunkat kezeink közé, hogy senkit se lássunk, hanem béküljünk ki körülöttünk lévő embertársainkkal. Ezen lehet megismerni, hogy a halálból az életbe mentünk át.

A kereszténységben a felebaráti szeretet bizonyos értelemben az istenszeretet elé kerülhet. Ha áldozatodat be akarod mutatni és az oltár előtt eszedbe jut, hogy testvéred haragszik rád, akkor hagyd ott az áldozatot és békülj ki előbb testvéreddel. Hagyd ott az oltárt, hagyd el az imát, a te mennyország utáni vágyadat, hagyj ott mindent, hogy testvéredhez menj, akitől hagytad elválasztani magad. És hogyha testvéred szeretetét ismét visszanyerted, akkor a mennyországot itt megtaláltad.

Ezentúl a kettő elválaszthatatlan lesz egymástól. De milyen nehéz ezt hinni! Mert ha Isten ott fenn ülne trónján – mint ahogy mi azt elképzeljük – tömjénfüstbe burkoltan, egészen „elmennyesítve": felebarátunkat egész nyugodtan mellőzhetnénk.

De ebben különbözik lényegileg a keresztény szemlélődés a pogánytól. A keresztény nem azért adja át magát a szemlélődésnek, hogy a világról lemondjon, hogy szellemi érzelmeket és ekstázisokat ébresszen magában. A keresztény szemlélődő egy testté lett Istent, egy megfeszített Megváltó-Istent lát. Ezért tehát lehetetlenség szemlélődni anélkül, hogy kimenjünk és Őt ne hirdessük. Mert lehetetlen Istent megismerni és szeretni anélkül, hogy Hozzá fokozatosan hasonlókká ne váljunk. A gyermek Jézusról elnevezett szent Teréz a misszióknak lett a védőszentje.

Nem arról van tehát szó, hogy Istent a magunk elképzelése szerint hozzuk létre, hanem hogy olyannak vegyük, amilyennek kinyilvánítja magát. Nem arról van szó, hogy a másvilágon fedezzük fel, „ahol elrejtőzik", hanem hogy ezen a világon fedezzük fel, ahol azoknak nyilvánítja ki magát, akik szeretik.

Ő azokat, akik Őt felismerték, mindig testvéreihez küldte. Mindig a saját szíve szerint alakította, hírnökké tette őket. Mindazoknak, akik a feltámadt Üdvözítőt felismerték és szemlélték, így Mária Magdolnának, az emmauszi tanítványoknak, Péternek ezeket mondta: *„Menj testvéreimhez... legeltesd bárányaimat!"*

Minden, amit a világban megszentelünk, az égben meg lesz örökítve. Nem szabad semmit sem elveszni hagynunk, semmit sem az elvilágiasodásnak átengedni. *„A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja. Hiszen a természet is hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem amiatt, aki alávetette. De megmarad a reménye, hogy a mulandóság szolgai álla-*

potából felszabadul Isten fiainak dicsőséges szabadságára." (Róm 8,19-22)

Vágyakozunk-e az után, hogy ezt a várakozást betöltsük? Túlságosan sok keresztény nem törődik a világgal, legalábbis azzal, hogy megváltását elősegítse. Használat után átengedi a megsemmisülésnek, mint ahogy az apokalipszis leírja. Minden, amit igazán szerettünk, meg lesz mentve. Megváltó-képességünk ugyanakkora, mint szeretőképességünk.

Isten azt akarta, hogy szüksége legyen ránk. Azt akarja, hogy sokkal többet tegyünk, mint az égre várni és azt remélni. Azt akarta, hogy megteremtsük az eget, amennyiben a földet egy olyan hellyé varázsoljuk, ahol az igazság uralkodik és ahol szeretjük egymást.

A mennyország nem egy hely, hanem egy állapot. Amikor erről a földről az égbe megyünk, az nem egy helyváltozást jelent, hanem egy megtérést: kitárjuk bensőnket annak, amit Isten bennünk és általunk állandóan véghez akar vinni. A szentév befejezéséhez közeledik. Menjünk az isteni Mesterhez, kérve, hogy segítsen átalakítani szívünket az Ő Isten-emberi szíve szerint, hogy minél eredményesebben tudjunk munkálkodni az Ő országa eljövetelén.

Jézus, a mi Megváltónk

Az előző elmélkedésekben azt láttuk, hogy milyennek is kellene lennünk. Most lássuk (J. Laplace S.J. fejtegetései alapján), hogy ezt a célt hogyan is valósíthatjuk meg. Hogyan tudjuk elérni, hogy mindig nyitottak legyünk a szeretet befogadására; hogy bármi történjék is velünk, bármilyen kellemetlenség érjen is, **ne zárkózzunk be önmagunkba**, hanem mindent összefüggéseiben nézzünk és **nyitottak maradjunk a szeretet életére**. Mert senki sem célja, sem központja önmagának.

Krisztus azért jött a földre, azért élte le előttünk az Ő istenemberi életét, hogy példát adjon, hogy **megszabadítson önmagunktól**.

Ő, amikor emberi természetet vett magára, leszállt velünk együtt szívünk legmélyére, a rejtekbe, oda, ahol senki sem lát, hogy felhozza onnan a rosszat, azt, amit az eredeti bűn tett tönkre bennünk. Ő, a **Megváltó**, leszállt szívem legmélyére, hogy **megszabadítson a rossztól**, elsősorban önző önmagamtól, aki boldog örökkévalóságát önmagától, saját erőfeszítésétől reméli. Megmutatja, hogy erre nem vagyok képes, csak a kegyelem ereje által. Ő engesztelte ki az Atyát, Ő nyitotta meg számomra a mennyek országát. Ha átengedem magam vezetésének és nem tartok meg magamnak semmit, elindulhatok a nagy kalandra, amelyre Ő hív. Ettől a perctől minden lehetséges lesz.

Az **esti examenek** (lelkiismeret-vizsgálatok) alkalmával vizsgáljam meg magam, mennyire voltam éber az Ő szava meghallására, indításai követésére. Legyen fülem a hallásra. Vizsgáljam meg magam, hogy nem merevítettem-e meg magam, nem zártam-e ki valakit is szeretetemből. Ha erre éreztem volna hajlandóságot, úgy vigyem ezt a kérdést az Úr Jézus elé, beszéljem meg Vele. Maradjak ebben a helyzetben olyan sokáig, amíg az Ő fényessége átjárja szívemet, az Ő szívének szeretete felmelegíti az én szívemet is. Az önző, magába zárkózott szívbe az Úr nem tud behatolni, illetve nem akar oda erőszakkal betörni. Várja, hogy azt megnyissuk számára. Az Úr talán egészen más irányt akar adni életemnek, mint amit magamnak kiterveltem. Milyen sok nehézség megoldódna, feszültség feloldódna, ha hallgatnánk ezekre a kis indításokra, mert az Úr halkan zörget az ajtón.

Szeretném ezeket az esti exameneket inkább esti beszélgetéseknek nevezni: „mint a barát beszél barátjával." Lehet, hogy még nem tudom, hogy mit is fogunk egymásnak mondani, de menjek el a randevúra. Nagyon fontos a „jelenlét". Lehet, hogy a csendet Ő fogja megtörni és olyan dolgok kerülnek „terítékre", amelyekre eddig nem is gondoltam. De azután azokat a gondolatokat forgassam is szívemben, hogy gyümölcsöt teremjenek! Legyen antennás szívünk, amely mindig felfelé kapaszkodik, amely Isten hullámhosszára van beállítva. Lehet, hogy néha úgy érzem majd, hogy igen magasra kell nyújtózkodnom, de az isteni akaratot csak egészen fenn, messze az én egyéni vágyaimtól tudom megtalálni. Ezért szükséges, hogy felnőjünk az isteni akarathoz.

Nem lesznek problémáink a szent tisztaság körül sem. Mert ezek a nehézségek el fognak törpülni családunk, Egyházunk ügyei mellett. Nem ezek a nehézségek fognak előtérbe kerülni. Rá fogunk jönni, hogy mihelyt nem mi vagyunk a dolgok közepén, ha gondolataink nem mindig saját magunk körül forognak, ha vannak távlataink, hogy a gonoszlélek kísértései nem járnak eredménnyel.

Ha Krisztus szeretete lelkesít, akkor ebbe a sugárzó, mindenkit átkaroló szeretetbe mindenkit bele akarok venni és nem érek rá apró-cseprő, vélt problémákkal bíbelődni. Krisztus szeretete sürget minket és ebbe mindenkit belefonunk és mindenkit megszentelünk. Miről ismerik fel a keresztényeket? Ragyogó tekintetükről...

Kérjük a kegyelmet, hogy mi is Krisztus országának ilyen ragyogó szemű, tiszta szívű, csak az Úrnak élő apostolai lehessünk.

J. Loew

Adventi gondolatok

Ha várnám oly tisztán, ahogyan Anyja várta
Ha János erős lelke gyenge testembe szállna
Próféták sóvárgása, ha bennem lánggal égne
Meghívhatnám-e társul e földi szürkeségbe?

Ó drága Üdvözítőnk, ha jönni most akarnál
Kapnál-e többet köztünk az első karácsonynál?
Lenne-e különb ágyad, mint egykor az a Jászol?
És annyi igaz híved, mint ott a néhány Pásztor?
Glóriád túlharsogná itt nálunk a földi ének
Csillagod tiszta fényét felhőznék földi lények.
Volna-e három bölcsed, ki minden mást feledve
Nagy hittel menni tudna a fénycsóvát követve?
Csak áldásodat keresve?

Igaz, mi gyorsan járunk, nem lassú tevék hátán.
Gépeink siklanak fenn a felhők könnyű szárnyán.
De tőled távol esünk szent betlehemi Gyermek...
Az ég bár közelebb jött, de tőlünk került messzebb.

Mi meg sem érdemelnénk a csillag régi fényét
Sem véred hulló cseppjét, sem tiszta égi békéd
Pilátus kézmosása itt közöttünk is könnyed
Az értetlenség kínja miköztünk sem könnyebb.
Ha ma kellene jönnöd: mondd újra elindulnál?
Vagy mint hűtlenektől, óvatos langyosoktól
keserűn elfordulnál?

Hiszem, hogy újra jönnél, Urunk, ki jónál jobb vagy
Szánnád a gyengét bennünk, az útszélén hagyottat
A tudásra gőgöst, ki topog a világban
Fejjel a csillagok közt, de gyakran térdig sárban.

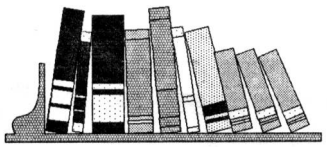
Kérünk jó Messiásunk: szüless meg bennünk újra
Formáljon minket újjá az égi Gyermek ujja
A süketet és némát, hogy halljon és beszéljen...
A vakot és a bénát, hogy botolva se féljen:
És minden gőgös bölcset, kufárlelkű vámost
És minden Magdalénát, és minden tiszta Jánost
Hogy Betlehemnek fénye
Élő hitünk reménye
Atyánkhoz segítsen.

Amen.

Móra Magdolna

Könyvajánló

Nagy Szent Gergely Moralia

Bibliakommentár a Jób könyvéhez

Megjelent a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma támogatásával a jubileumi év egyik könyvkülönlegessége: a négy legnagyobb nyugati egyházatya egyikének, Nagy Szent Gergely pápának (540-604) Jób könyvéhez írt bibliakommentárja. A könyv nemcsak másfél évezredes múltja miatt számít könyvritkaságnak, hanem elsősorban szerzőjének, Nagy Szent Gergely pápának sugárzó karizmája révén, amellyel megvilágítja számunkra a bibliai Jób történetét, egyre mélyebb és mélyebb értelmét feltárva előttünk a szentírási szavaknak. *„Ezekkel a többszöri, különböző tárgyalási módokkal a szájnak olyan tálat nyújtunk, hogy a meghívott olvasónak előzzük az étvágytalanságát, aki midőn megvizsgálgatja a sokféle ételt, amit neki felkínáltak, kiválasztja a számára ízletest"* – írja Nagy Szent Gergely. E könyv a mai kiadványáradat tengerében maradandó és egyetemes értéket képvisel.

Nagy Szent Gergely pápa, aki maga is sok gyötrelem közepette magyarázta a meggyötört Jób történetét, így fogalmaz: *„A szenvedőnek a lelkületét jól megérteni csak a szenvedésbe való együtt leszállással lehet."* Örök kérdéseink egyik talánya mindig a szenvedésre vonatkozott, annak értelmét, értékét sokan fejtegették. Számunkra, keresztények számára, Jób példája a mi Megváltó Szenvedőnk, Jézus előképe lett. Az élet minél teljesebb megismeréséhez, Isten megváltó tervének átlátásához, Jób, Jézus és a mindannyiunk életét átszövő szenvedések megértéséhez vezet el bennünket e nagyszerű, Istentől sugalmazott könyv, ahogy Nagy Szent Gergely pápa maga írta: *„Az Igazság belém árasztja az erőket, hogy az ilyen nagy mélységű misztériumokat feltárjam."* És a szenvedésről így ír: *„Miként a kenetek nem tudják távolabbra árasztani illatukat, hacsak meg nem mozgatják őket, és miként a fűszerek nem tudják elterjeszteni illatukat, hacsak meg nem gyújtják őket; akként azok az erények is, amelyekkel a szent férfiak illatoznak, a zaklatások közepette válnak ismeretessé... Ugyanígy van e szent férfiúval (Jóbbal) is. Hiszen, ha nem éri őt semmi zaklatás, akkor jelentéktelennek és érték nélkülinek tartják őt, ha azonban az üldözés csépelése szorongatja, megmutatja mindazt, aminek tüzes íze van... s így mindazt, amivel a nyugalom idején nyugodtan betakarózhatott, a zaklatások által megrángatva megismertetni kényszerül."*

Nagy Szent Gergely pápa az alázat egészen csodálatos szelídségével vezeti hallgatóját a mély igazságok feltárására, a Biblia olvasásának egy régi, számunkra mégis teljesen új módján, amellyel mintegy felnyitja az isteni titkokat látni vágyók szemeit. A beszédnek a mai ember számára szinte ismeretlen gazdagsága és csodálatos képiessége gyönyörű példát mutat az evangelizáláshoz. A könyv oldalain olvasható magyarázatok a bölcsességek egész tárházát nyújtják az olvasónak. Nagy Szent Gergely bibliakommentárjaiból sugárzik a bölcsesség, a Biblia- és az emberismeret, mely a legmesszebbmenőkig elvezet a világ és az ember, önmagunk és mások megismeréséhez, megértéséhez, a lélektan mai felfedezéseit megelőzve, túlszárnyalva és az isteni rend egységébe ágyazva. Ezt a könyvet akár hónapokig-évekig forgathatjuk a benne rejlő bölcsességek megszámlálhatatlan sokszínűségét ízlelgetve. Aki tanulni, elmélyülni, jobban megérteni vágyik Isten teremtett világát, Nagy Szent Gergely pápa sugárzó személyében egy valódi bölcs tanítóra talál, aki az élet minden részét nagyító alá vonva megvizsgálja, és megvilágítja számunkra azok előnyös vagy veszélyes aspektusait, páratlan hasonlataival és szóképeivel érzékeltetve mondanivalóját. E különleges és nagyon értékes kincset, az Ige egészen mély és misztikus magyarázatát mindenkinek szívvel ajánlom, hogy megismerve és elsajátítva ezt a látásmódot, a későbbiekben maga is az Ige értő olvasójává váljon, aki a felszíni értelem mögé hatolva az isteni misztérium mélységeibe látva, az Úr gondolatait egyre jobban megérti.

Szent Gergely pápa 590-től 604-ig állt az Egyház élén. Az utókor teljes joggal a „Nagy" jelzővel tisztelte meg, miután minden tekintetben rendkívüli férfiú, Krisztus anyaszentegyházának fénycsillaga, a főpásztorok egyik legdicsőbb példaképe volt. Amikor Isten őt olyan csodálatosan meghívta anyaszentegyháza kormányára, Olaszország a legziláltabb állapotban volt, császári katonák civakodtak, a népet pedig iszonyú járvány pusztította. Ennyi viszontagság közepette prófétaként lépett fel Szent Gergely a kétségbeesett nép vigasztalására, bűnbánatra intő magasztos szentbeszédeivel Istenhez térítette az embereket, és vezeklő, engesztelő körmenetek által megszüntette a járványt. Péter, a szent pápa diakonusa, ki Gergely teljes bizalmát bírta, esküvel bizonyította, hogy több ízben látta saját szemével Szent Gergely feje fölött – midőn szellem- és tartalomdús munkáit írta – a Szentlelket fehér galamb képében. (Nagy Szent Gergely teljes életrajza is megtalálható az ajánlott könyvben.)

A könyv megvásárolható a katolikus könyvesboltokban, az Emmausz Lelkigyakorlatos Házban és megrendelhető, nagyobb tétel esetén kedvezménnyel a kiadónál, aki könyvterjesztők és könyvárusok jelentkezését is várja a következő telefonszámon: (06-1) 261-65-49

FMÁ

Mi, keresztények...

II/2. rész

BESZÉLGETÉSÜNK folytatása

– *A Linn testvérek az „Életünk nyolc szakaszának gyógyítása" című könyvben írták, hogy sokszor ugyanarra a fájdalomra (halálesetre) mennyire különböző válaszreakciókat adnak az emberek – az elfogadás vagy a beleroppanás végletei között. Mitől függ, hogy hogyan reagálunk? Minden azon múlik, hogy tudjuk-e a hit fényében látni a dolgokat vagy sem, illetve, hogy valójában mennyire valóságos és mély a hitünk?*

Z. Zoli: Minden ember egyformán szenved a halál fájdalmától. Nem mindegy azonban, hogy látjuk-e, ennek igenis **van értelme**. Az élet tele van szenvedésekkel, fájdalmakkal, betegségekkel, sikertelenségekkel. Úgy gondolom, minden fájdalomban az a nagy kérdés, hogy megmaradok-e abban – hogy fáj, hogy nem sikerült, hogy nem megy, és ez, mint valami féreg, állandóan rágja a lelkemet. Vagy túllépek rajta abban a bizonyosságban, hogy Isten még **ennél a fájdalomnál is nagyobb**: Ő le tudja győzni a fájdalmat – köztük a halált is –, és abból jót tud kihozni számunkra, mert hiszen Ő megváltotta a világot. Tehát bennem él az a bizonyosság, hogy Jézus minden emberi szenvedést átélt: átélte a legnagyobb szenvedést is a kereszten, a teljes, Istentől való elhagyatottságot, és így kiáltott fel: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?"* Tudjuk, hogy ez így volt, ám azt is tudjuk, hogy Ő **le is győzte a halált**, mert feltámadt! Nem úgy támadt fel, ahogy a katonák gondolták (*„szállj le a keresztről"*), és nem is úgy, ahogy Lázárt támasztotta fel. Jézus feltámadása már az örökéletre szól, és a mi bizonyosságunk is innen adódik: hihetünk abban, hogy a mi halálunknak is és minden emberi fájdalmunknak is értelme van. Úgy látom, ez a lényege mindennek: van-e értelme a szenvedéseknek vagy nincs. Ha nincs értelme, akkor megmaradok a fájdalomban, ha pedig elfogadom, hogy van értelme, akkor ez átsegít.

– *Ebből adódik a következő kérdés: hogyan tapasztalhatjuk meg a fájdalom értelmét?*

Nem mindig tapasztaljuk meg. Szent Pálnak a korintusiakhoz írt második levelében olvastam azt a szakaszt, ahol Szent Pál utal arra, hogy van valamilyen állandóan hordozott szenvedése. Nem tudjuk pontosan, mi volt ez. *„De hogy a kinyilatkoztatások nagyszerűsége önhitté ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy szüntelen zaklasson s el ne bízzam magamat. Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szűnjék meg, de azt felelte: »Elég neked az én kegyelmem, mert az erő gyöngeségedben lesz teljessé.« Örömest dicsekszem tehát gyöngeségeimmel, hogy Krisztus ereje lakjék bennem. Azért telik kedvem a Krisztusért való gyöngeségben, gyalázatban, nélkülözésben, üldöztetésben és szorongatott helyzetben, mert amikor gyönge vagyok, akkor vagyok erős"* – írja Szent Pál (2Kor 12,7-10)

S bár megmaradt szenvedése, ezek után azonban hittel megerősödve vallotta, hogy Isten azt felhasználja, és annak értelme van. Ebben látom a kulcsot. A közösség, ahol élünk, azért jelent sokat számunkra, mert ott napról-napra kézzel foghatóan megtapasztaljuk, hogyan tud egy fájdalom örömmé változni. A saját családunkban is előfordult ilyen, amikor egy haláleset összehozta a már évek óta egymással nem beszélő családtagokat és hirtelen ezen keresztül megváltozott minden.

– *Talán e kétféle halál-megfogalmazással is rávilágíthatunk a lényegre: az egyik szerint a halál maga Damoklész-kardja, ami a fejünk fölött lebegve bármikor lecsaphat ránk, megsemmisítve ezzel minket véglegesen, a másik, ettől végletesen eltérő megfogalmazás szerint pedig, amelyet keresztények szoktak emlegetni, a halál az ember barátja, mert általa kerülünk az Örök és Teljes Életbe, amire Isten meghívott minket...*

Ez a második megfogalmazás nekem most újnak tűnik. A halállal és a szenvedéssel kapcsolatban megvan bennem is a félelem, hogy akár egy balesetben, betegségben vagy egy hosszú öregségben végül is egyszer meg kell halni.

– *Szoktál ezen gondolkodni?*

Hosszan nem rágódom rajta. Úgy gondolok rá – például az esti imában –, hogy legyek készen. Akár ebben a pillanatban is, hogy ha véget ér az életem. Megpróbálom letenni az egész nap cipelt terheimet és odaadni Istennek. Odaadom magamat nyomorúságommal és hibáimmal együtt, és szeretném visszafordítani lelkemet az esti és a reggeli imában Istenhez, hogy napjaimat

Vele éljem. Bár az életünk sokszor elcsúszik, de vissza lehet fordítani, hogy bármikor készen álljak.

– Szokták mondani, hogy minden nap úgy kell élnünk, mintha az lenne az utolsó napunk. Úgy rendezni az életünket, hogy a halálkapun való átlépéskor ne érhessenek bennünket váratlan és kellemetlen „meglepetések". Vagy mint a gazdag ember esetében, ne váljék az életünkre való visszatekintés gyötrő, fájdalmas tükörré...

A világ inkább szeretné valahogyan elkerülni, elhallgatni a halált, vagy legalábbis nem nagyon mer róla beszélni...

– Pedig a hírközlő eszközök minden nap tele vannak szerencsétlenségekről, katasztrófákról, balesetekről szóló hírekkel...

Igen, de amit a tévén keresztül látunk, az messze van tőlünk. Amikor viszont az én közvetlen hozzátartozóm, az én családom vagy éppen én magam kerülök halálközeli állapotba, például egy betegség kapcsán, akkor azt az ember máshogyan éli meg, mint egy távoli halálhírt. A világ általában ezt úgy intézi el, hogy szörnyű, borzalmas és ezzel le is zárja és megpróbálja ösztökélni az orvostudományt arra, hogy találja meg ennek az elkerülési módját. Azonban nem meri beleilleszteni az életfelfogásába, hogy ez az életünk természetes része, ahogyan minden szenvedésünk is az. Tehát legyünk tudatában: igenis vannak hibáink, betegségeink, és van halál is. Persze az a remény éltet minket – és ebben az értelemben nevezhetjük barátunknak –, hogy a halál átvezet Isten színről-színre látására. A halál természetes része az életünknek, mint ahogyan a felnövekedésünk, gyermekeink születése, vagy az öregség is. Az öregségben az ember elveszti az erejét, meggyöngül, egyre több és több baja lesz, és nem értjük, miért kell ennek így lennie. Ha a családom öregjeit nézem, azt látom, hogy az ember elveszíti a büszkeségét, ami az élete delén megvan, és azt kell megtanulnia, hogy csak Isten az, aki mindenható. Én törékeny és esendő vagyok, és csak rövid ideig élek itt a földön. Isten az, aki fölemel. Nem én vagyok nagy, hanem Ő. Ő az, aki porszem mivoltomban is majd felemel magához.

– Ismerünk egy kedves, idős ferences atyát, aki így fogalmazta meg, miért is van már annyi baj hol a szemével, hol a fülével, hol a szívével: „az Úristen ezekkel a betegségekkel kopogtat nálam, előrevetítve az elkövetkezendőket, hogy szép lassan visszaveszi tőlem mindazokat a részeket, képességeket, amit nekem adott." Az öregséggel járó nehézségekkel hivogatja vissza teremtményét, időt adva neki arra, hogy letegye a világ dolgait. Innen nézve, az öregkornak nagyon fontos szerepe van az ember életében. Imában kérjük is Istentől, hogy óvjon meg bennünket a hirtelen haláltól, hogy megadasson ez az idő az odakészülésre. Az idős emberek, akik már csak kevés dolgot tudnak megtenni ebben a világban, gyakran mondogatják, milyen jó lenne már meghalni. Biztosan van bennük is félelem attól az utolsó pillanattól, de mégis érzik, hogy erejük fogytán ebben az életben már nem tudnak annyit teljesíteni, egészen részt venni benne és vágynak egy más, egy újabb, erővel teljes lét után. Az öregség segít elfogadni, elvágyódni, és Istenhez visszafordulni?

Biztosan ez is egy segítség Istentől. Különösen életük delén lévő férfiak szokták azt mondani, hogy „azért nem járok templomba, mert amíg ilyen erős vagyok, nincs szükségem Istenre." Régen, amikor több generáció élt együtt, kicsik, nagyok, öregek, akkor természetes folyamat volt az élet, melynek szükséges és hasznos része volt az öregség, amely jelezte is azt, hogy nem leszünk mindig ilyen erősek...

– Amíg az ember ereje teljében van, addig talán egészen mást gondol a világról... Régen a halál is otthon következett be, nem ennyire elidegenítve az élettől, például egy kórházban, ahol egyszercsak keresi az ember a hozzátartozóját, de csak az üres ágyát találja...

Az elmúlt években természetessé vált a mi közösségünkben, hogy járunk kórházak elfekvő osztályaira, ahol idős, magatehetetlen emberek vannak, betegségüknél fogva kellemetlen szagokkal, kellemetlen látvány fogad és az ott lévő emberek tulajdonképpen meghalni vannak ott. Még nem történt olyan, hogy a jelenlétünkben halt volna meg valaki. Volt egy idős bácsi, az arca most is előttem van – azóta már meghalt –, végtelenül soványra fogyott, nem tudott már beszélni sem, de a szeme nagyon beszédes volt és a kezemet fogta. Az egész csak néhány percig tartott. Rájöttem arra, lehet, hogy érti, amit mondok, de nem ez volt a fontos. Nem a mi világunkban szokásos kommunikáció volt köztünk, hanem a szemek és a kéz érintése. Aztán kis idő múlva, néhány perc után tovább mentünk. Magamban most úgy érzem, jó lett volna ott tovább elidőzni. Ki tudja meddig élhetett az a bácsi, lehet, hogy néhány napig és szép lett volna végig mellette maradni. Ma már úgy gondolom, hogy a saját hozzátartozóimmal szeretném ezt megtenni.

– István atya írta a Linn testvérek egyik könyvének (A haldoklók gyógyítása) a hátlapjára a következőket: „A legtöbb esetben egyedül, magárahagyottan vívja meg az ember legnagyobb csatáját. A régi magyar népszokás szerint a rokonság összejött a haldokló körül és virrasztott, imádkozott. Milyen szép lenne, ha nem hagynánk egyedül szeretteinket az élet legnehezebb pillanatában. Milyen szép lenne, ha emberibbé tennénk az élettől való búcsúzásunkat. Ez ajándék lenne a továbbélőknek is: csökkenne a halálfélelem rejtett stresszhatása és növekedne hittel való elfogadása." A te tapasztalod is ezt erősíti, ahogyan ez az idős ember a kezedet fogva kapaszkodott – talán az életbe, vagy inkább mintegy az átlépéshez erőt adó társba...

Mindkettő lehet. Nem gondolom, hogy ne félt volna, hiszen abban a pillanatban bizonyosan mindannyiunknak meg kell élnünk az egyedüllétet. A halálba egyedül megy be az ember. Nyilván egy másik ember érintése egy kézfogásban, vagy a puszta jelenléte is erőt adhat. Az ember a halál közeledtével erősödő félelmét a másik ember jelenlétében próbálja átvészelni. A mai napig is fáj nekem, hogy apám egyedül halt meg. Igaz, hogy csak egy pillanat volt, de nem tudom, hogy az a pillanat az ő életében mennyi időt jelentett, talán nem is evilági idővel mérve. Az orvos szerint egy pillanat volt, a szíve megállt, de lehet, hogy számára még nagyobb fájdalmat okozott az egyedüllét szenvedése. Úgy gondolom, öröm, ha valaki közösségben hal meg. Jó, ha a haldokló körül megjelennek rendszeresen, gyertyát gyújtanak, dicsőítő énekeket énekelnek, vagy ha csak egyszerűen ott van valaki mellette.

– Biztos, hogy minden félelem veszít az erejéből, ha több ember gyűlik össze. Az a keresztény tüdőgyógyász doktornő, akivel megismerkedtünk, elmondta nekünk, hogy azt tapasztalta a betegeinél, hogy akik féltek nagyon a szenvedéstől és nem akartak szenvedni, sokkal előbb meghaltak, mint azok a betegei, akik bármilyen nagy szenvedés ellenére is, de ragaszkodtak a földi életükhöz. A Biblia is azt mondja nekünk, hogy az Úr nem ad számunkra nagyobb szenvedést, mint amekkorát el tudunk viselni. Reálisak-e innen nézve ezek a halállal kapcsolatos nagyon erős félelmeink?

Azt hiszem, hogy az emberi törékenységünk miatt van ez így. A félelmeinket és az érzelmeinket nem kell elnyomni. Tudomásul kell venni, hogy van s úgy gondolom nem baj, ha valaki fél. Ha erős hite van, és van mellette egy jó keresztény közösség, akkor a félelme feloldódik, s nagyobb lesz az Istenbe vetett bizalma, mint a félelem, és így legyőzheti azt. Lehet, hogy legyőzi a félelmét, lehet, hogy nem, de az öröme nagyobb lesz. Eszembe jutott az a súlyos, rákos beteg fiatal asszonyka, aki a vasárnapi misén mellettem ült. Miután megkapta a kezeléseket, vissza kellett mennie kontrollra. Az első kontroll után az orvos bizonytalan volt, semmi nyomát nem találta a betegségnek, ezért egy tüzetesebb vizsgálatot végeztetett. Erről én is tudtam, és ezért e vasárnapi alkalommal rákérdeztem, mi lett az eredmény. Ő azt felelte, hogy ugyanúgy megtalálták a rákot. Így hát nagy valószínűséggel egy hosszú, fájdalmas betegség összes kínját átélve fog fiatalon meghalni. Emellett is csupa derű volt az arca. Miért mondom ezt? Mert nem hiszem, hogy ő ne félne, ne lenne benne aggódás, hogyan fognak felnőni pici gyerekei, mi lesz a férjével, s mindazokkal, akiket itt hagy. Mégis nagyobb az öröme, mert eljut oda, ahová őt Isten hívta, és tudja, hogy Isten megadja a hozzátartozói számára is az erőt, ami ahhoz kell, hogy az ő halálát elviseljék, feldolgozzák és tovább tudják folytatni földi életüket. A kettő együtt van, a fájdalom és az azt legyőző öröm.

– Ez azt is jelenti az ő esetében, hogy elfogadta, számára nem a gyógyulás az út?

Természetesen mindent megtesz a gyógyulásáért. Sokan imádkoznak érte. Az orvostudomány által kínált lehetőségekkel él és hisz abban, hogy Isten jobbat akar neki, mint amit akárcsak álmodni is tudna. Tehát elfogadják, hogy a halál ajándék lehet. Isten meg tudja ezt tenni. De lehet az is, hogy meggyógyul és akkor ez Isten akarata.

A halálközeli állapottal kapcsolatban eszembe jutott nagyapám betegsége és halála. Nagyapám agyérelmeszesedés miatt hosszú éveken keresztül épült le szellemileg, különösebb testi bajok nélkül. A vége felé már szinte alig tudott magáról és a környezetéről. Élete utolsó három hetét kórházban töltötte, ahol lányai ápolták. Látszólag semmit sem tudott magáról, gyakorlatilag elviselte a vele való törődést, ápolást, elfogadta az ételt, a mosdatást, de semmi reakciója nem volt. Az utolsó este nevén nevezte azokat, akiket már régóta nem ismert meg. Olyan dolgokra is emlékezve köszönte meg a gondoskodást, amikor látszólag nem tudott magáról és elbúcsúzott. Édesanyám azt hitte, hogy ez a búcsúzás az ő esti hazamenetelének szól. Hajnalban tudta meg a hírt, hogy édesapja meghalt. Utólag visszapergetve, számára jelentőségteljes volt ez a különleges reakció, hogy visszatért a gondolkodása, felismerte az ottlévőket, megköszönte a segítségüket és elköszönt tőlük. Teljes béke és nyugalom volt benne...

Egy másik eset a közösségünkben történt, ahol egy négy gyermekes, negyvenes éveit élő asszony rákos beteg lett. A kezelések hatottak, állapota sokat javult, mégis hirtelen rosszul lett, kórházba került és meghalt. A gyermekei elmondták, hogy ez alatt az utolsó idő alatt, hogyan mélyült el benne a hit, egyre mélyebben ragaszkodott a közösséghez, és férje is egyre többet járt templomba...

Feleségem két magzatunkat elveszítve, hat hónapig nem tudott magához térni a szomorúságtól. Úgy élte meg, mint más hozzátartozója halálát, pedig ilyen esetben még temetési szertartás sincs. A családunk halottaira való emlékezéskor rájuk is gondolunk. Ők is családunk tagjai, bár nem ismerjük az arcukat, nincsenek hozzájuk kapcsolódó emlékeink, de egy nagy család tagjai vagyunk mindannyian. Az Egyház is megkülönbözteti a zarándokló, a tisztítótűzben szenvedő és a megdicsőült egyházat, de egyek vagyunk, csak az érzékelésünk nem azonos, ezért nem látjuk őket. A létezésük számomra bizonyosság...

– Mit gondolsz, ha többet tudnánk a halálról, másképp élnénk az életünket?

A kinyilatkoztatásban Isten megmondta nekünk mindazt, amit tudnunk kell. Nem részleteiben, de a fő útjelzőket megadva ahhoz, hogy úgy tudjunk élni, hogy az életünk végén Hozzá jussunk. Ha többet tudnánk, akkor sem viselkednénk másképp.

– *Szerinted mennyit kell az embernek foglalkoznia a halállal?*

Inkább az életünkkel kell foglalkoznunk, de természetesen tudnunk kell azt is, hogy van halál és mi magunk is egyszer, valamikor meg fogunk halni. Úgy kell élnünk az életünket, hogy minden pillanatban készen legyünk, és hogy ha másokat elveszítünk, akkor az is a helyén legyen. Folyamatosan Istenre figyelő és Őbelé kapaszkodó lélekkel kell élnünk, és akkor helyesen értelmezzük a halált, a másét és a sajátomét egyaránt, még akkor is, ha maradnak mellette félelmek vagy nem kívánatos érzések. A feleségem azt szokta mondani, hogy nem a halottnak kell virágot vinni, nem a halottat kell látogatni, hanem az embereket, amíg élnek. Most kell találkozni a szüleinkkel. Most kell jól bánni a körülöttünk élő embertársainkkal. Úgy kell élnünk, hogy ne legyenek haragosaink, lelkifurdalásaink. Az a dolgunk, hogy a körülöttünk élőket folyamatosan szeressük...

F. Merényi Ági

»Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz Benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.« (Jn 3,16)

Tartalomjegyzék

Bíró László: A család, mint a Szentháromság ikonja 2. rész 3

Bíró Zsuzsa: Sötétségből a világosságra 6

Pascal és Marie-Annick Pingault: Közösségünk egy jubileumi közösség 8

J. Loew: Elmélkedések Isten szeretetéről 10

Móra Magdolna: Adventi gondolatok 13

FMÁ: Könyvajánló: Nagy Szent Gergely: Moralia 14

F. Merényi Ági: Mi, keresztények – A halál árnyékáról 2. rész 15

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 317-4895

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

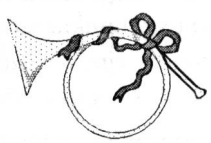
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült a GÖDI PRINT Kft nyomdájában

Felelős vezető: Lakatos Imre

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Minden kedves olvasónknak kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Szomorúan közöljük, hogy Katona István atya elhúzódó betegsége miatt az őszre meghirdetett szemináriumok időlegesen elmaradnak. Kérjük a jelentkezni vágyók szíves türelmét és a hívek további hű imádságait István atya mielőbbi felépüléséért.
- Mivel évek óta nem emeltük újságunk árát, ezért 2001-től 150.– Ft-ra változik. A nyomdai költségek megemelkedtek. Kérjük olvasóink szíves megértését. Amennyiben Főszerkesztőnk, Katona István atya gyógyulása elhúzódik, a 2001/1. szám megjelenése késhet. A megrendelés csekkjeit az első számban fogjuk elhelyezni.
- A **Regionális Találkozó** 2000. november 25-én lesz a budapesti Szent Gellért templomban. Témája: Dominus Jesus pápai enciklika.

FOTÓK: Fehér Márta

A címlapon az Assisiben található Porciunkula kápolna látható. Ez a kis kápolna Szent Ferenc idejében omladozott és egy csodálatos álomban azt az indítást kapta, hogy építse újjá az Egyházat. Krisztus szavát szó szerint véve előbb San Damianot, majd San Pietrot, ezután a Porciunkulát hozta rendbe. A kápolna fölé később bazilikát építettek. Jelenleg ebben a kápolnában őrzik az Oltáriszentséget. Az oltárképen az Angyali üdvözlet látható.

Áldjon, Uram, Téged földanya nénénk,
Ki minket hord és enni ad,
És mindennemű gyümölcsöt terem, füveket és színes virágokat.

Áldjon, Uram, Tégedet minden ember, ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, akik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.

Áldjon, Uram testvérünk, a testi halál,
Akitől élő ember el nem futhat.
Akik halálos bűnben halnak meg, jaj azoknak!
És boldogok, kik magukat megadták Te szent akaratodnak,
A második halál nem fog fájni azoknak.

Dicsérjétek az Urat és áldjátok,
És mondjatok hálát Neki,
És nagy alázatosan szolgáljátok!

Assisi Szent Ferenc

Naplemente a Trasimeno tó felett

Assisi utcáin

Madarak között

” Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakaratú embereknek! ”
Lk 2,14
100 Ft